

EGY LEDŐLT DIÓFÁHOZ

Mely magass égnek szegezett fejeddel
Mint király, állasz vele társaid közt,
Tégedet látlak, gyönyörű diófa,
Földre terítve?

Elszakad testes derekad tövétől;
Csak kicsiny kéreg maradott kötésül;
Ágaidd csüggnék, levelid kivesznek,
Nedvek elhagyván.

Sorvadó kebled csecsemős gyümölcsit
Hasztalan szülvén, elereszti; hullnak
Ők, s nem is tudván rövid évelekről,
Rendre kihálnak.

Annyi szélvészen diadalt-nyerett fa!
Nemtelen porban hever a nemes dísz?
Ezt leendőnek lehetett-e vajjon
Vélni felőled?

Senkinek kárán nem örült, sokaknak
Hűvös árnyékkal feles hasznót hajtó,
S kedvek' étkeddel kereső kegyes fa!
Mondsza, ki bántott?

Ah, minek kérdem! – szemeimbe tűnnek
Gyilkosid. Nem vólt kül erőszak; ott benn,
Önmagadban volt megölő mirígyed
S titkos elejtőd.

Ím egész bélig gyökered kirágták
A gonosz férgek, s az elettd odóba
Hangyabolyt híttak! Mi nyüzsögve járnak
Most is alattad!

Átkozott vendég! viperák szülötti!
Ah, szerencsétlen fa! – Hazánk, szelíd
Szűz virágjában tehetős karoddal
Tartsd meg örökké.

A HÓLDHOZ

Szép hóld! setétes éj világos asszonya,
Midőn szemem rád felvetem,
S kerekded arcád szűz havát s ezüst kocsid
Csudálom: óráim sebes
Szárnyakra kelvén, észre sem veszem magam,
S ha szinte venném is, szabad
Hűs ég alatt ébren maradni kész vagyok,
Csakhogy tovább nézhesselek.
Oh, de te futamva követed a lement napot,
S a csillagokkal gazdagon
Himzett egekről elsietsz. S miért sietsz?
Régolta nem vólt képed illy
Szép tiszta, nem vólt illy világos udvarod.
Bátyádnak elszállása csak
Alig van érzésünkre: most is fel s alá
Jár-kél az útas; fegyvere
Mellette lévén, a vadász zöld gally alatt
Ül, s a szerencsét várja. Nézd!
Itt a vizekből Néreus leányai
Virágos hanttal béfedett
Partokra kelvén, ott az erdőbéli szép
Fejér kar, a tér völgyeken
Lejtőzve múlatoznak. Halljad Títirus

Sípját, Damétás énekít
Halljad. Szerette Fillisért fohászkodik:
Fillis nevével zeng mező,
Hegy, völgy, liget. – De legnagyobb dicséretet
Reád ruháznak, tellyes hóld;
Szünetlen áldást mondanak: minthogy neked
Tulajdonítják mindenek
Méznél is édesb örömük. Állítsd meg kocsid,
Fogadd el énekléseket. –
Heába tartóztatlak! – Itt hagysz! s ami több:
Szemlátomást horpadni kezd
És bésététül máris oldalad; kinyúlt
Két öszvehajlott szarvad; ím
Egészlen elfogy már ez is; már semmi rész
Nincsen belölled. – Sorsomot
Látom-e tebenned? ah, közelget nékem is
Elköltözésem!... Nyugtomot
Ismét merő baj, gond, teher cseréli fel. –
Óh hóld, felépülsz újra te;
Én mit reményljek? Ősszel ilyenkor talán
Sír-halmomon fogsz fényleni.